

Абонаментъ за год. 20 лв.
Излиза на 5 и 20 число.

ПРАВОСЛАВНО БРАТСТВО

Обявл. по споразумение.
Брой 1 левъ.

„ЧАДЦА МОЯ! НЕ ЛЮБИМЪ СЛОВОМЪ НИЖЕ ЯЗИКОМЪ, НО ДѢЛОМЪ И ИСТИНУЮ“

Двуседмиченъ вестникъ за религиозно-нравствена просвѣта.

ИЗДАВА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ❀ ❀ ❀ ❀ Уредникъ Свещ. Н. Д. ХУБАНЧЕВЪ.

Органъ на Православното Хр. Братство „Вѣра, Надежда и Любовь“ при хр. „Св. Три Святители“.

Всичко отнасящо се до абонамента на вестника, да се изпраща до администратора
Презв. ЕЛ. СВЕЩ. МИТКОВСКА — ул. „Сборна“ 631.

Една ненужна, „литературна“ сметъ.

Вървейки по улицата, неволно погледътъ ми се отирави къмъ близконамиращата се будка за вестници и спрѣ на едно книжле, носещо циничното заглавие „Тарикатски гласъ“.

Изненадата ми бѣше голѣма. Следъ името на това вестникарско извергче, се рѣдяха заглавията на статиитѣ му.

Какво безумно лекомислие, каква нравствена задуха лѣхаше отъ тѣзи порнографни заглавия! Който ги е прочелъ, той ме разбира, че не преувеличавамъ, но може би по принуждение смалявамъ, за да не сѣя съблазнѣнъ, ако спомена буквално нѣкои отъ тѣхъ.

Оставихъ го съ стиснато сърдце, изпълнено съ голѣмъ страхъ за онѣзи, още душевно невинни четци, които ще се докосятъ до тази „литературна“ сметъ.

Вестникарството, като обществена служба, отразяваща и направляваща общественото мнение по всички културни посоки е сила, която по значение нѣма равна на себе си.

Да си служимъ съ вестника, съ печата изобщо, за нашето дърховно—културно развитие; да популяризираме съ него политически, духовни, социално правни идеи и принципи, наука и знания; да разпрѣскваме свѣтлина и моралъ; да критикуваме и бичуваме порока; да култивираме доброто и човѣщината,—това значи да възпитаваме и облагородяване себеподобнитѣ и да водимъ народа къмъ съвършенство и нравствено величие—това значи да се помага за

създаване отъ хората човѣци, каквито нѣкога Диогенъ, по срѣдъ бѣлъ день съ фенеръ въ ржка търсѣше да намѣри.

Такъвъ печатъ, такива вестници, наистина биха помогнали да се извърши найтрудното въ живота—омилоствяването и облагородяването на човѣшкитѣ сърдца. Но съ вестницитѣ и печата изобщо, може да се извърши и обратното—да се ожесточатъ душитѣ и сърдцата и да се узвѣрятъ хората, стига тия печатни органи да се употребяватъ като проводници на лѣжа и заблуждения, на злоба и ненавистъ, когато чрезъ тѣхъ се дразнятъ низкитѣ страсти и когато се унижаватъ и оскърбяватъ невинни хора, а се насърдчаватъ и величатъ престѣпници и хулигари. Вестникътъ въ такъвъ случай не върши полезна работа, а руши, сѣе поквара, а не изправя, отказва се отъ назначението си да помага за изглаждане грапавото въ живота, а съзнателно извършва и помрачава доброто и още по-вече увеличава грапавинитѣ.

Осезано въ днешно време, когато у насъ—както и навсѣкжде—е настѣпило едно силно понижение на нравственото чувство, се е загнѣздило едно особено морално безволие и единъ особенъ бѣсъ само къмъ удоволствия обладава хората.

„Животътъ бързо тече, отива си, затова докле е време, трѣбва да се пие отъ сладоститѣ, които той ни предлага“ сж думитѣ, които слушаме всѣки часъ. Отслабилъ и помрачилъ разсѣдѣка на човѣка, похотниятъ нагонъ се изостря още повече и тласка човѣка въ блатото на порока.

Млади и стари искат да живеят! Обаяни от култа на плътта пърсят забрава въ жертвениковия дим на слаеострастие.

Мръсното и гадостното е любимата тема. То е предмет на голъмо внимание. За него се пише. Създават се срѣдства за гжделичкане низкитѣ страсти и за окротяването на човѣка. Въ духовната храна на последния се притуря и сметъ—писаното отъ човѣконенавистници — която погубва дребничкитѣ и слаби характери.

Безспорно това е печално. Обаче, още по-печално е това, че тази сметъ се посрѣща съ такава жажда. На всѣкиго е привлечено вниманието отъ щекотливитѣ заглавия на всевъзможни книжлета, изпълващи витринитѣ на книжарници и будки. Вързайте си по третоара и току погледътъ ви се привлича отъ тлъстигѣ букви—заглавия на порнографна книжнина: „Девоиче“, „Тарикатски гласъ“, „дрънкало“ и пр. пр.

При общата морална разюзданостъ продължаватъ да се умножаватъ и все възможнитѣ търговци съ всетникарското перо, които за пари доразвалятъ постепенно развадения и безъ това вкусъ на своитѣ клиенти, като ги гощаватъ всѣки новъ день съ по една пародия на вестникарското писателство.

Най често подъ формата на единъ блудкавъ, нездравъ и долень хуморъ тия псевдовестникари мърсятъ нравственото съзнание на всички, а много по-вече на младежитѣ като имъ понасятъ всевъзможнитѣ отрицателни картини на живота и по този начинъ убиватъ стремежа имъ къмъ възвишеното, чистото и смисленото. А безъ такъвъ стремежъ младежътъ става скудоуменъ и разваленъ реалистъ.

И азъ, следейки количествения растежъ на този видъ вестници, недоумявамъ. какъ истинскитѣ вестници у насъ не реагиратъ противъ тия свои незаконни събратя, които отъ нравствено и културно гледище сж „деятели“ за нравствена поквара. Недоумявамъ сжщо съвсемъ слабото реагиране отъ страна на обществото, чиито деца се тровятъ съ статиитѣ на картинитѣ на хора, заличили човѣшкото въ себе си. Времената сж критични. Моралътъ е пониженъ. Различни скандалиозни книжлета увеличаватъ количеството си. Но да допуснемъ ли тогава, че всички сме тръгнали изъ надолещето на катастрофалното проваляне, отъ което нѣма спасение? Не, ние не ще допуснемъ това. Нека се утешимъ, че понижениятъ общественъ моралъ у насъ е временно явление, и че въ едно недалечно бъдеще, наченатитѣ културни движения въ нашата стра-

на, на почвата—кореното—духовно обновление ще тласкатъ и поети и писатели, журналисти и драскачи, и цѣлото общество къмъ пълно възрождение. Нека подпомогнемъ сериозния печатъ, който ратува за духовна култура и високи идеи, за истина и правда, който може да групира обществото и го води къмъ велики постижения и нека скърбимъ за появата на печата, който става изразъ и проводникъ на лъжа и злоба, на порнография и низки подбуждения; който разнебитва обществото, и морално разлага народа.

Георги Гализовъ

(курсистъ)

Учителския Институтъ—Шуменъ.

КОЛОНА НА ДЕТЕТО.

Детето и свещеникътъ.

Семейството е свещеното огнище, гдето въ сърдцето на детето се възпламенява свещения огънь на вѣрата и службата на църквата. Още отъ първитѣ стѣпки на живота си детето се поставя подъ благодатнитѣ дѣрове и попечителство на последната. Бидейки членъ на семейството си, дето едновременно трѣбва да се чувства, че въ сжщото време е и членъ, нераздѣлна частъ отъ голѣмото семейство на вѣрата—църквата Христова. Чрезъ Христа детето влиза въ съприкосновение съ другитѣ хора и почва да разбира единството и братството съ тѣхъ.

Грижата за религиозното възпитание се поема отъ родителитѣ. Бащата и майката съ своя примѣръ развиватъ тия чувства. Но и тѣ се нуждаятъ отъ помощта и благодатното въздействие на духовния възпитател и ръководител на вѣрата—свещеника. Последниятъ по призвание, по характеръ на службата си, е истински възпитател и духовень баща. Той има тежката задача отъ раждането на детето до човѣшката кончина постепенно да го ръководи по пътя на духовното спасение, да му разкрива истинитѣ на вѣрата и го освещава съ нейнитѣ благодатни дарове. Тайноводството въ вѣрата е длъжността на свещеника, която бащата и майката не могатъ да изпълняватъ.

Ето защо децата отъ детинство трѣбва да се научатъ да уважаватъ, почитатъ, обичатъ и благодарятъ на своя свещеникъ. На децата трѣбва да се разкрие, че той полага грижи за спасение на тѣхнитѣ души.

„Идете, казва Исусъ Христосъ на апостоли-тѣ и чрезъ тѣхъ на тѣхнитѣ приемници свещенослужителитѣ: **както Моя Отецъ ме праща, така и азъ ви пращамъ** . . . Тѣзи, които ви слушатъ, Мене слушатъ, тѣзи, които ви гонятъ, Мене гонятъ“.

Когато свещеникътъ прощава на изповѣдъ грѣховетъ, той по Божествено право казва: **азъ ви прощавамъ**“ Отъ горното е ясно какъвъ е авторитетътъ на свещеника. Когато той поучава, Христосъ е който говори чрезъ неговитѣ уста; когато прощава Богъ, чрезъ Него прощава, когато свещенодейства и благославя, Христовитѣ ръце

невидимо свещенодействатъ и благославятъ.

Човѣкътъ, предъ когото децата трѣбва да благоговѣятъ, когото трѣбва да привикнатъ да обичатъ, отъ когото да се срамуватъ и когото трѣбва да наричатъ „моя отецъ“ е свещеникътъ.

Щастливи сж ония деца, които отъ семейното огнище сж свикнали да считатъ свещеника не за чужденецъ въ семейството си, а за свой, които посещения на свещеника считатъ за радостъ и празникъ. О, колко сж сж пъкъ нещастни ония семейства, въ които свещеника се гледа зле и не се уважава. И бѣгатъ отъ него.

Още по-голѣма тѣжа обзема сърдцето за гибелта на тия деца, които срѣщайки свещеника се подиграватъ съ него. Единъ страненъ обичай е разпространенъ между децата да плюятъ или да викатъ „предавамъ ти попъ“. Тия подигравки, насочени върху сана на скромния български свещеникъ, говорятъ за страшната отрова на безвѣрието и непочитанието на общественитѣ служители, за което най-много сж отговорни родителитѣ. Хулата на свещеника е хула върху Бога. „Който Васъ гони, Мене гони“, е казалъ Той на своитѣ свещенослужители.

Стъ друга страна колко е радостно и трогателно да гледа човѣкъ, когато свещеникътъ минава по улицата и децата отдалечъ да го поздравятъ и тичатъ да му цѣлунатъ ръка! Великата и всеилна Божествена благодатъ се предава отъ свещеника въ такива случаи на подобни почтителни деца

Колко земя трѣбва на човѣка.

Единъ богатъ селянинъ поискалъ да купи земя отъ киргизцитѣ. Тамъ въ астраханскитѣ степи, земята била обширна. Спазарили се за цената. Условието било такова: селенинътъ ще владѣе толкова земя, колкото успѣе да заобиколи въ кръгъ отъ изгрѣвъ до заходъ слънце. Много земя заобиколилъ той и успѣлъ на уреченото време да се върне на прежното мѣсто, отъ кждето тръгналъ, но отъ преумора падналъ мъртавъ. Премѣрили киргизцитѣ земята, гдето лежалъ умрѣлиятъ, отъ главата до петитѣ и намѣрили, че на човѣка всичко на всичко било нужно три аршина земя. Изкопали гробъ три аршина дълъгъ и го закопали.

Добъръ урокъ за ония, които се лакомятъ за много и не намиратъ край на своитѣ желанія. Богъ да ни пази отъ такава ненаситностъ.

Изъ книгата „Двата пѣтя“.

ОТЗИВИ И БЕЛЕЖКИ.

Получихме в. „Пробуда“ органъ на Софийското дружество на завършилите Духовна Семинария. Благородна и похвална инициатива.

Известно е, че въ последно време възпитаницитѣ на Духовната Семинария заършватъ съ много орграничени права. По една и друга причина, тѣхъ имъ се пресече пѣтя да ставатъ учители да постѣпватъ въ други университети, освенъ въ богословския факултетъ. Това нѣщо зле се отрази върху завършилитѣ Симиристи, обаче, то не отчая младитѣ и бодритѣ имъ духове. Възпитани въ духъ на търпение, бодростъ и постоянство, тѣ извикватъ на животъ, единъ младъ и бодръ съюзъ,

който да заработи за възаръшането на правата имъ. Защото тѣ искатъ да работятъ; искатъ да служатъ на своя народъ; искатъ да посвѣтятъ своята енергия въ служение на себеотричане, за доброто на своя народъ. Искатъ да манифестиратъ ония благородни идеи, които е култивирала въ тѣхъ Семинарията. А това могатъ да сторятъ само тогава, когато имъ се дадатъ права: когато тѣ влѣзатъ между народа; когато тѣ присѣствуватъ въ неговата срѣда, не само като свещеници, а като учители, които бодро и внимателно ще ръководятъ възпитанието на тѣхнитѣ деца, като адвокати, като докторъ, като храбро и самоотвѣрженъ воинъ и др. Нима семинаристътъ доказва, че е недостѣенъ за учителъ, или по лошъ като медикъ, правистъ, филологъ и пр? И ако не, което е вѣрно защо тогава имъ се отнеха правата? Затова, благородната инициатива, зародена въ първо време въ измѣненитѣ души на една малка група семинаристи, днесъ съ право крачи и се разпространява изъ цѣла България, и срѣзва сърцата на много измѣчени души.

Слѣдъ основаването на централното дружество въ София, такива въ най-скоро време изникватъ въ други градове, като Видинъ, Севлиево и др.

Не останаха равнодушни къмъ това дѣло и семинариститѣ отъ нашия градъ Шуменъ въ чиято околия се наброяватъ повече отъ 20—25 души, възпитани подъ покрива на Семинарията. Въпламенени отъ благородната инициатива, съ младежки ентусиазмъ тѣ поставятъ основа на едно такова дружество, съ име „П о д е м ъ“. Въ неговитѣ редове се отзоваха свещеници, офицери, лѣкари, адвокати, учители, курсисти и др. Така сплотени, ние ще слоимъ оградитѣ, които сега не ни даватъ да бждемъ работници на нашия общественъ животъ, и ще си изковемъ своята добра сждба. Христосъ е съ насъ и въ насъ и ние ще победимъ.

Ст. П.

Задача.

Титаникъ.

Презъ 1912 год. Европа бѣ построила единъ грамаденъ океански параходъ—Титаникъ. Той бѣ чудо на човѣшкия гений; въплощаваше въ себе си силата на човѣшкия умъ. Титаникъ бѣ цѣлъ морски градъ съ всички съвременни удобства: хотели, ресторанти, градини, театри и т. н. Капитанътъ и екипажътъ се гордѣха съ това морско чудовище и съ небивала самоувѣреностъ пѣтуваха по океана. Музика, забави, пиршества—най-разнообразни удоволствия бѣха погълнали вниманието на пѣтуващата публика . . .

Нощъ е. Пълна тъмнина. Температурата се понижава. Става студено. Обръщатъ вниманието на капитана върху тоя загадъченъ мразъ, който почва да се усеща, но той маха успокоително ръка. Кой би могълъ да спре царствения ходъ на тоя колосъ, да обезпокои Титаникъ? И забавитѣ пакъ продължаватъ . . .

Но, ненадеенъ страшенъ трѣсъкъ се разнася и цѣлиятъ параходъ се олюлява като пиянъ човѣкъ. . . . Неописуема паника всрѣдъ пѣтницитѣ. . . . Следъ малко всичко става ясно. Голѣма ледена планина, плуваща по океана, се сблъсква съ парахода и му нанася смъртна рана. Погинващиятъ Титаникъ изпрати чрезъ телеграфа потресающето известие отъ океана: „Ний потъваме!“ . . .

Да, Титаникът потъваше. И едва въ последните си минути той си спомни за вѣчния Творецъ. Когато всѣка надежда бѣше изгубена и парахода вече се спускаше въ морската дълбочина, на палубата се зачу музика. Умиращиятъ великанъ запѣ химна: „По-близо до Тебе, Боже, по-близо до Тебе. Такава е моята задача, такава е моето знаме!“ ...

Поучителна е сѣдбата на потъналия Титаникът! Въ вихъра на живота често пѣти ний се отдаваме всѣцело, забравяйки за Богъ, моралъ и длъжностъ. Отдаваме се на веселия и забави. Но именно въ такива минути на самозабравяне по нѣкога се явява една невидима рѣчка и написва на хоризонта на нашия животъ страшната библейска присѣда:

„Мене, мене, текелъ, упарсинъ“

Да се поучимъ отъ тая тъжна история. „По-близо до Бога!“—нека това бѣде нашия ежедневенъ химнъ въ устата ни! Да се върнемъ при Бога, ако сме се отдалечили отъ Него и Му съградимъ съ душитѣ си олтаръ за чиста, свята служба!

Горнитѣ думи: „Мене, мене, текелъ, упарсинъ“ се намиратъ въ книгата на единъ отъ пророцитѣ въ библията. На двама отъ читателитѣ ни, които съобщатъ въ редакцията стиха, главата и книгата, въ която се намиратъ тия думи, ще се даде награда: на първия—едногодишно безплатно течение на вестника ни, а на втория—една книга съ научно—религиозно съдържание.

Решението на задачата

помѣстена въ брой 12 на в-ка ни е:
Евр. 11 гл. 1, 3 и 6 ст.

Въ редакцията се получи решението отъ следнитѣ наши читатели:

Аничка Иор. Вълчева отъ гр. Разградъ, Протоиерей Никола Станевъ—с. Кривня, свещ. Игн. Иор. Недевски—с. Кара-Исинъ, свещ. Сава Димитровъ—Русе, свещ. Димитъръ Гичевъ—с. Червенъ, свещ. Василъ К. Казасовъ—с. Хърсово, свещ. Петко Ст. Колевъ—с. Кая-башъ, Габровско, Ив. Петровъ—Бѣлоградчикъ, Иванка Анг. Калчева—Шуменъ, Димитъръ попъ Стефановъ—Разградъ, Ив. Г. Петровъ—гр. Бѣлоградчикъ и Стайка В. Икономова—Разградъ.

Премията получава Аничка Иор. Велчева.

Хроника.

По технически причини и финансови затруднения вестникътъ ни не можа да излѣзе на време. Просимъ извинение отъ читателитѣ си. Повторно напомняваме на неиздѣлжилитѣ се абонати да се издѣлжатъ и съ това да не ставатъ причина за нередовното излизане на вестника ни.

Волни пожертвования. Получи се въ братствената каса 100 лв отъ Донка Жекова за здраве и отъ Жечка Ст. Друмева 100 лв. по случай 3 год. отъ смъртта на мъжа ѝ Стефанъ Друмев. Братството сърдечно имъ благодари и моли Всевишния стократно да ги надари за тия имъ пожертвования, които тѣ дѣлятъ отъ залька си и съ това да облекчатъ поне отчасти тежката, участъ на ония наши братя и сестри, които сѣ

петимни за троха хлѣбъ. Предвидъ на настѣпващата зима, ние апелираме и къмъ по-заможнитѣ християни да проявятъ по-вече милосердие и благотворителностъ и да подпомогнатъ братството ни въ трудната му и тежка задача—подпомагане беднитѣ и немошни християни.

Получи се абонамента отъ 9 души, внесень чрезъ свещ. Ангелъ Д. Хубанчевъ отъ гр. Разградъ. Сърдечно благодаримъ. За улеснение и останалитѣ наши абонати отъ сѣщия градъ и околията—могатъ да внесатъ абонамента си чрезъ отца Хубанчева.

Шуменското женско благотворително дружество „Родолюбие“ съобщава на членкитѣ си, че на 9 т. м. сутринта ще има общо годишно събрание. Желателно е присѣтствието на всички.

Отъ Настоятелството.

КНИЖНИНА.

Получи се въ редакцията ни книгата: **„Два пѣтя“**—религиозни разкази—№ 9 отъ библио „Духовно възраждане“, издание на Кюстендилското Правол. Христ. братство „Св. Йоанъ Рилски“.

Съ този новъ № Свещ. Цв. Христовъ ни поднася 58 преводни и 6 оригинални кратки, но съдържателни и поучителни разкази, които преставятъ и отлични, живи примѣри въ живота за всѣки единъ християнинъ. Върху душата на читателя тия разкази могатъ да упражнятъ само благотворно влияние. Тѣхната простота и свежестъ е въ сила да влѣе животъ и въ най-загубелата човѣшка душа. Тѣ сѣж отлично помагало и за проповѣдника. Съ тѣхъ той може да освежи проповѣтъта си, да я изпѣстри съ живи примѣри отъ живота и съ това да я направи много по достъпна за слушателитѣ си.

„Въ живота, както се изразява самъ авторътъ въ предговора на книгата се очертаватъ два пѣтя по които шествуватъ хората презъ своето земно странствование единъ въ лѣво, а другъ въ дѣсно. Пѣтътъ въ лѣво е широкъ и равенъ, но краятъ му печаленъ—погубване на душата. Съвсемъ противоположенъ на него е пѣтътъ, който води въ дѣсно. Той е тѣсенъ и стрѣменъ, но затова пѣкъ крайния резултатъ е неувядаемъ вѣнецъ въ Царството Небесно“.

И наистина О. Цв. Христовъ предлагайки ния тия разкази отъ живи примѣри цели да насърчи, и подтикне читателя по тѣсния пѣтъ но винаги водящъ къмъ Бога и вѣчното блаженство.

Книжката е лесно достъпна за всѣки единъ християнинъ, който може да си я набави отъ автора въ гр. Кюстендилъ, или отъ редакцията на вестника ни. Струва само 5. лв. Горещо я препоръчаме на духовни и миряни.

МАЛКА ПОЩА.

Г-нъ Димитъръ попъ Стефановъ—Разградъ. Решения на задачитѣ въ брой 10 и 11 отъ Вестъ не сме получавали. Интересно кжде могатъ да се загубятъ. Сега за първи пѣтъ получаваме съобщение отъ Васъ, че сте решили задачата помѣстена въ брой 12 на вестника ни. Благодаримъ. Наградата, обаче се падна на другиму отъ града Ви.

Печат. П. Пеневъ—Шуменъ